

(Les effarés)

Sötétlő hóban, téli ködben,
Fénylő rácsos ablakkeretben
Les öt gyerek,

Áhítózva letérdeltek,
S nézik a Péknél, hogyan sülnék
A kenyerek.

Figyelik fehér izmos karját;
Ahogyan tűzbe tolja a masszát,
Mit megcsavart.

Míg sül a kenyérke, mind fülel:
Mosolygós kövér Pék énekel
Egy régi dalt.

Kissé hátrább húzódnak onnan,
Meleg, piros lég száll a lyukban,
kívül-belül.

Ha majd bőséges lakomára,
A frissen illatozó drága
Kenyér kisül,

A füstös gerendák alatt,
Egy ropogós víg kenyérfalat
Dalra fakad,

S az illatos kemence szája,
Árva kis lelkük lakomája
Rongyuk alatt.

Úgy érzik egészen jól élnek,
Szegény Jézuskái a télnek,
Mindig fáznak.

Rácshoz nyomják pirosas orruk,
És mint akiknek jól megy dolguk,
Dudorásznak.

S pityeregve görnyedten nézik,
Mint valami égi szent fénylik
A pince tér.

A nadrágjuk repedez farukon,
S leng az ingük, ha aláoson
A téli szél.

Fordította: Németh Dezső